

Petőcz András

Utolsó kép – Tandori

*utoljára a Clark Ádám téren láttalak, furcsa öregember,
mentél a buszmegálló felé, alig tudtál már lépni is,
mint egy hajléktalan, olyan voltál, sapkád a fejedben,
és a fogaid – jobb nem beszélni a fogaidról*

*akartalak volna megölelni, de valamiért zavarban voltam,
talán, hogy jobb a kabátom, a kalapom, ezt szégyelltem,
próbáltam az arcodban felfedezni mindazt, ami vagy,
csak a szomorú kiszolgáltatottságodat láttam*

*Csiu Fang-kao jut eszembe rólad, szomorú lélek,
akinek nyomába nem ér halandó, a történet szerint,
pedig csak egyszerű házaló ez a különös kínai,
aki tüzelővel és zöldséggel kereskedik*

*elment ez a házaló lovat vásárolni, táltoslovat,
és azt sem tudta, kanca-e, avagy mén az a ló,
meg hogy milyen a színe, mégsem tévedett soha,
mert mindig csak a lényegre figyelt*

*most értem meg, hogy valójában csupán erről volt szó,
téged valóban nem érdekelt semmi külsődleges, mert
csak a belső dolgokra figyeltél, és így a sapka, a kabát,
nem számítottak, mert miért is számítanának*

*elmentél tehát lovat vásárolni, örökös utazó, miként
teszi ezt Csiu Fang-kao a mesében, pedig te magad, igen,
te magad voltál a táltos, és az maradtál akkor is, amikor
már lépni sem tudtál, és kihullottak végleg fogaid*

*elmentél, és itthagytál minket, tétova vándor, minket,
akik még tudatlanok vagyunk, nagyon is tudatlanok,
és most, amikor a hiányodat érezzük, most értjük igazán,
mennyire nehéz mesterség a kínai házalóé*